

- негативний результат правозастосовної діяльності, який призводить до неправильного вирішення справи;
- виражається в виданні помилкового правозастосовного акта, що суперечить нормам матеріального або процесуального права;
- допускається з вини застосовника права у вигляді добросовісної помилки або необережності.

У теорії держави і права виділяється ряд класифікацій правозастосовних помилок. Аналіз вітчизняної літератури показує, що перша класифікація виділяє наступні види помилок:

- помилки при встановленні фактичних обставин;
- помилки при юридичній кваліфікації;
- логічні і фактичні помилки;
- неповнота зібраних фактів.

В залежності від учасників правозастосовного процесу:

- помилки суб'єктів процесу
- помилки інших учасників

В залежності від того, на якій стадії правозастосовного процесу зроблені помилки:

- на стадії аналізу фактичних обставин справи;
- помилки в кваліфікації;
- помилки в ухваленні рішення;
- помилки у виконанні прийнятого акту.

Крім того, можуть бути спірні і безспірні помилки. Не всі помилки мають безспірний характер. Їх характер обумовлений складністю процесу пізнання, оцінки і правильності прийняття рішення по справі. Спірні помилки усуваються в процесі мотивування, змагальності сторін, доказування і обґрунтування.

Зустрічаються й інші думки вчених щодо понять і класифікацій правозастосовних помилок. При цьому всі точки зору цікаві і доповнюють один одного.

Одне з найбільш негативних наслідків правозастосовних помилок - це формування негативного ставлення до судової влади, оскільки основна мета правосуддя - це захист прав громадян і юридичних осіб, забезпечення

справедливості. Як наслідок, це призводить до формування правового нігілізму в суспільстві.

Список використаних джерел

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III.
2. С.Л Лисенков Загальна теорія держави і права: навчальний посібник, 2006 рік, 355 стор.
3. Цвік М. Основні напрямки наукових досліджень в галузі теорії держави і права, 2003 рік.
4. Тихомиров Ю. А. Юридична колізія. — М. — 1994 рік.
5. Лилак Д., Проблеми колізій у законодавстві України (теорія і практика), 2004 рік.

**Студент № 101 групи ННІ № 3
Національної академії внутрішніх справ
Бразалук Максиміліан Юрійович¹
ДО ПИТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ**

На сучасному етапі суспільного розвитку існує багато визначень поняття «національна держава». Попри свою актуальність і увагу різних науковців до цього

¹ Науковий керівник: Старицька О.О.

терміну, все ж існує багато суперечностей. На думку Коршук Р.М. подібна проблема пов'язана з недостатньою увагою до дослідження національної держави як явища. Відтак, автор зазначає, що поняття «національна держава» використовується швидше в публіцистичному, аніж у науковому сенсі, в кращому разі виступаючи похідним від понять «нація» та «націоналізм» [1]. Отже, виникає потреба систематизувати відповідні наукові знання та здобутки.

Можна відзначити деяких зарубіжних та українських науковців, які досліджували явище національної держави: Е. Гелнер, Е. Сміт, В. Коннор, Е. Шилз, С.А. Кизима, Ю.І. Римаренко та інші.

Багато дослідників розглядають поняття «національна держава» у тісному взаємозв'язку з поняттями «нація» та «націоналізм», що є цілком виправданим через те, що саме формування націй та поширення націоналізму призвело до виникнення національної держави. Е. Гелнер визначав націоналізм як політичний принцип згідно з яким «політична та національна одиниці мають збігатися». Порушення даного принципу у різноманітних варіантах сприяє виникненню націоналістичних рухів, основною метою яких є побудова власної національної держави (або шляхом сепаратизму та іредентизму, або шляхом перетворення вже існуючої держави «на справді національну») [2].

Е. Сміт, визначаючи основні підходи до трактування терміну «націоналізм» (в праці «Національна ідентичність» він виокремлює п'ять основних підходів), зазначав, що термін «націоналізм» вживається як «увесь процес формування та утвердження націй або національних держав». Дане трактування націоналізму є універсальним та досить вдало поєднує інші підходи до аналізу даного феномену (націоналізм як психологічне відчуття свідомості належності до нації, націоналізм як мова та символізм нації, націоналізм як ідеологія, націоналізм як суспільний та політичний рух), відповідно знімаючи суперечності щодо його сутності [1]. На жаль, ще й досі значна частина як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників розглядають націоналізм виключно як ідеологію. Натомість зазначений вище підхід до сутності націоналізму розглядаючи його як процес формування націй та національних держав дозволяє уникати багатьох помилок щодо аналізу як даного феномену, так і національної держави. В ідеалі подібне утворення це «абсолютно суверенна й однорідна з погляду культури і мови національна держава» [4].

Як відомо, дослідники, виходячи з етнічного складу населення, класифікують всі існуючі держави на моно- та поліетнічні. На перший погляд складається враження, що ідея національної держави є логічним продовженням розвитку ідеї етнічної держави. Відповідно, втілення на практиці ідеї національної держави являється вищим ступенем розвитку етнічної, її новою фазою. Однак, історичний досвід заперечує дане положення. Переважна більшість сучасних національних держав виникли на базі інших утворень (територіальні династичні держави) або внаслідок розпаду імперій.

В. Коннор визначав національну державу як державу, «в якій переважна більшість населення належить до єдиної чи домінантної етнонаціональної групи, навіть коли інші малі етнічні групи перебувають у межах державних кордонів, а політична спільнота визнає правочинність засад націоналістичної ідеології» [5]. Як і Е. Сміт, В. Коннор підкреслював важливість державного націоналізму для формування, стабільного існування та розвитку такого утворення. Завданням націоналізму в даному випадку є легітимація держави як в очах представників титульної нації, так і етнічних меншин, створення єдиної політичної нації. «Логічно два поняття нації: як об'єднання громадян та як культурної спільноти. При цьому вони суперечать одна одній. Однак, на практиці націоналізм – це така хитромудра ідеологія, яка робить спробу поєднати ці ідеї» [6].

Отже, проаналізувавши визначення деяких науковців, можна зробити висновок, що у цьому питанні на даному етапі існує плюралізм думок, через що не можна дати

однозначне визначення поняттю «національна держава», але все ж таки можна виокремити і спільне у працях різних дослідників: у існуванні національної держави важливу роль відіграє націоналізм, велике значення у виникненні національної держави є формування націй та поширення націоналізму, але ідея національної держави не є найвищим ступенем розвитку етнічної держави, адже роль націоналізму в даному контексті полягає у об'єднанні як титульної нації, так і етнічних меншин задля існування єдиної політичної нації

Список використаних джерел

1. Коршук Р.О. Національна держава: основні підходи до трактування. Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-text-11471.html>
2. Гелнер Е. Нації та націоналізм. / Нації та націоналізм / Націоналізм: Пер з анг. - К.: Таксон, 2003. - 300 с.
3. Сміт Д. Ентоні. Національна ідентичність / Пер. з анг. - К.: Основи, 1994. - 216 с.
4. Валіцький А. Три патріотизми / Націоналізм. Антологія / упоряд О. Проценко, В. Лісовий. - К.: Смолоскип, 2000. – С.724-767
5. Сміт Ентоні Д. Націоналізм: Теорія, ідеологія, історія / Пер. з анг. – К.: «К.І.С», 2004. – 170 с.

**Слухач 7 курсу ступеня вищої освіти
магістра за спеціальністю «Публічне
управління та адміністрування»
Навчально-наукового інституту заочного
та дистанційного навчання НАВС**

Буранов Ігор Юрійович¹

АСТРОТУРФІНГ ЯК ПОТЕНЦІЙНА ЗАГРОЗА ОТРИМАННЯ ПРАВДИВОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ

Термін «астротурфінг» у 1970-му році був застосований сенатором від штату Техас Ллойдом Бентсеном. У той час Л. Бентсен змагався з майбутнім президентом США Джорджем Бушем-старшим за місце в Сенаті США. Тоді команда Дж. Буша ініціювала «народні рухи» на підтримку республіканців. Виступаючи перед виборцями, Л. Бентсен назвав такі керовані групи «штучною травичкою», а не справжніми рухами «від коренів, від ґрунту». Термін також прижився в політології, втім, як і технологія створення штучних народних рухів [1].

Астротурфінг – це використання сучасного програмного забезпечення, або спеціально найнятих оплачуваних користувачів для штучного управління громадською думкою. Застосовується для витіснення думки реальних людей на веб-форумах, для організації підроблених кампаній в Інтернеті, які створюють враження, що велика кількість людей вимагають чогось конкретного, або виступають проти чого-небудь [4].

Нові комунікативні технології сильно розширили можливості спілкування, але й одночасно принесли і нові проблеми, сьогодні проблеми давно відомі в просторі реальному починають переноситися у простір віртуальний. Поширення Інтернету не лише як інформаційної, але як і комунікативної мережі приносить в наше життя поняття кіберзлочинності, віртуальних «брудних технологій», несанкціонованої рекламної розсилки, інформаційного спаму, та інших негативних явищ [2].

Новітня доба відзначається домінуванням інформаційного компонента практично в усіх сферах життя. На жаль, поряд із тим, що є істинним знанням, є багато такого, що не є знанням: сайти, відео, книги і соціальні мережі. Це не просто нова проблема. Дезінформація відома людству протягом тисячоліть: про неї говорили у

¹ Науковий керівник: Харченко Н.П.